

Un număr vechiu 7 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: N. C. SCHINA

COMITETUL :

GR. CONDURATU
Consilier la Curtea de Apel
din BucureștiV. ANGHELOVICI
Dr. în Drept din Paris
Judecător Tribunalul IlfovALEX CERBAN
Dr. în Drept din Paris
Profesor UniversitarALFRED IUVARA
Dr. în Drept din Paris
Avocat

Secretar de Redacție: E. C. DECUSARA, Dr. în drept din Paris, Șeful Statisticii Judiciare

ABONAMENTUL

Un an p. Rânci, Case Comers. și Autorit. 300 lei

„ Magistrati și Avocați . . . 150 „

6 luni prețul cel de sus pe jumătate

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 13/9

S U M A R

— *Solemnitatea dela Inalta Curte de Casație pentru înfierarea odiosului atentat dela Senat*: Cuvântările ro-tite de d. Prim-președinte Victor Romniceanu și de d. Dem. I. Dobrescu Decanul Baroului;

— *Legea asupra exproprierei rurale*, critică de d. av. Eugen Emmanuel;

— *Regulament pentru aplicarea disp. art. 39 al. 3. din decretul-lege No. 2533 din 1920 modificator pentru org. Ministerului Muncii și Ocrotirilor sociale relativ la taxa timbrului de asistență socială*, publicată în *Monitorul Oficial* No. 200 din 11 Dec. 1920;

JURISPRUDENȚA:

— *Inalta Curte de Casație s. I: N. Lăzărescu cu Ministerul de Interne*. (Condițiunile cerute pentru admiterea în principiu a cererei de intervenție. Concesiunea de farmacie dobândită. Dacă se poate înstreina și în ce condițiuni?);

— *Tribunalul Romanai s. I: Costică B. Teodoru cu Teodor C. Bonea*. (Cum trebuie să facă cererea de punere în stăpânire legatarul cu titlu universal? Legatar sesinar. Dacă trebuie să facă și el cerere de trimitere în stăpânire a lucrului legat. Dacă cererea de sequestru judiciar scutește pe legatar de a cere liberarea legatului?); cu o Notă de d. Profesor Alex. Cerban;

— *Trib. corecțional din Carassone*. (Căsătorie între frați și surori. Nulitate. Ordine publică. Incest. Concubinaj. Nu cad sub prevederile legii penale) cu o Notă de d. Profesor Alexandrescu;

— *Judecătoria rurală Odobesti: Preoțel V. Banu și alții*. (Delict silvic. Autori materiali. Autor moral. Ordin. Achitarea autorilor materiali. Condamnarea autorului moral) cu o Notă de d. E. C. Decusara.

Rezumatele jurisprudenței Curților de apel și Casație

— *Apel I*: Suspendare de executare provizorie. Hotărâri date pe cale grațioasă. Dacă aceste hotărâri se pot suspenda? Soluție afirmativă. Art. 104 și 338 pr. civilă.

— *Apel II*: Contract de locație. Cerere de reziliere Degradatiuni. Ce se înțelege prin „degradațiuni”. Art. 1430 c. civ.

— *Apel III*: Societatea străină pusă sub sechestr. Scoaterea ei de sub sechestr. Atacarea cu apel a acestei măsuri de către sechestr administrativ al altei Societăți. Renunțarea societății Compagnie Industrielle des Pétroles la apel. Inadmisibilitatea apelului făcut de către administratorul sechestrului al Societății „Vega”. Legea din 29 Decembrie 1916.

— *Apel IV*: Contract de închiriere. Lipsă de consimțământ. Validitatea contractului, când nu există prejudiciu sau daună.

Contract de locație. Neintrat în vigoare la 20 Aprilie 1920. Suspendare. Neîntelegerea părților asupra termenului de suspendare. Art. 1 al. 2 și 3 din decretul-le 1420/920.

— *Casație I*: Dispariți din războiu. Instanța competentă a constatat decesul lor. Decretul-lege 4357 din 6 Oct. 1919 și art. 27 al decretului-lege No. 3244/916.

— *Casație II*: Funcționar comun. Trecerea într-o funcțiune cu salariu mai mic. Caracterul de revocare al acestui act. Consecințe. Art. 60. Legea organizării com. urb.

— *Casație III*: Taxa asupra păcurii. Caracterul acestui impozit. Modul de calcul. Maximul bazei impozabile. Art. 2 din legea dela 1887.

A apărut la Tipografia „Curierul Judiciar”: **Tendințe de Unificarea Dreptului Privat. Studiu asupra Contului Curent și a Compensațiunii civile de d-l Hurmuz Aznavorian**, Doctor în drept din Paris, Avocat.

Solemnitatea dela Inalta Curte de Casație și Justiție pentru înfierarea odiosului atentat dela Senat

Luni 15 cor. Inalta Curte de Casație, constituită în secțiuni-unite, în sala cea mare de ședință, în asistența unui numeros public, la ora 1 și jumătate p. m., prin organul d-lui Prim-Președinte Victor Romniceanu, a înfierat odiosul atentat dela Senat prin următoarea cuvântare:

Domnilor,

Imprejurările tragice în care și-a sfârșit viața acela care până eri a fost ministru al justiției, ne-au impresionat adânc și ne-au umplut sufletul de compătimire și de durere.

Un om de bine în întreaga accepțiune a cuvântului,—un iubitor al magistraturii noastre, al cărui prestigiu dorea să-l ridice cât de sus ocupându-se de aproape de soarta și poziția magistratilor, din convingerea neclintită ce avea că justiția este temelia edificiului social,—în fine un patriot neîntrecut. În timp de război între cei dântâi pe câmpul de luptă, deși etatea și celelalte însușiri ce avea i-ar fi dat dreptul să-și servească patria și în alt mod, fără să se pună în fața pericolului. În timp de pace era impacient să realizase în fapt și să cimenteze cât mai repede unirea făcută prin unificarea legislațiunii în întreaga Românie mare.

Pentru realizarea acestui scop a format diferite comisiuni, pe ai căror membrii îi solicita să grăbească alcătuirea proiectelor ce ținea să fie transformate în legi cu un minut mai înainte, ca și cum ar fi avut presentimentul tristului și apropiatului său sfârșit.

Acesta este omul pe care îl deplângem și care a fost răpit înaltei noastre stime și afecțiuni pe când se găsea chiar în exercitiul însemnatei demnități cu care era investit.

Nu putem găsi cuvinte ca se vestejim cum merită acest odios atentat, care ne inspiră triste reflecțiuni asupra imperfecțiunii naturii omenеști și a fragilității vieții aci jos pe pământ!

Acum când ora cea din urmă a sunat pentru Dumitru Greceanu, în minutele acestea când corpul său neînsuflețit este condus la ultimul locaș, Curtea își exprimă aci vtile sale regrete pentru nenorocirea care lovește iubita noastră patrie prin pierderea în împrejurările știute, a unuia din cei mai demni fi ai săi, care a onorat-o prin meritele și virtuțile sale și tot de o dată își afirmă strânsa sa solidaritate cu toate înaltele corpuri constituite în a înfiera cu ultima energie încercarea criminală ce s'a făcut de a se distruge stința chiar a statului ncs'ru.

În semn de doliu și pentru a onora memoria marelui defunct, Curtea a decis ca ședințele sale să fie astăzi ridicate.

* * *

La aceasta s'a raliat și d-l Dem. I. Dobrescu, Decanul Baroului Avocaților din Ilfov, care a pronunțat următoarea cuvântare :

Domnule Prim-Prezident,

În numele Baroului Capitalei mă asociez cu toată inima la durerea exprimată de domnia-voastră, pentru moartea bunului om Dumitru Greceanu. Corpul nostru, apărător și din datorie al ordinei și legalității, se va uni totdeauna și în mod sincer pentru ca să preamărească pe oamenii de stat care apără ordinea și legalitatea, fără de care astăzi democrația și civilizația noastră sunt amenințate să piară în barbarie. În refacerea profundă a societății moderne, în această a doua creațiune a lumii noastre, pasiunile omenirii sunt atât de mari și profunde, încât democrația și civilizația noastră nu se poate menține decât cu o nouă religie, cu religia legalității și a ordinei. Și uciderea oricărui om, în vederea oricărui scop, este o crimă pe care orice inimă civilizată trebuie s'o condamne pentru că crima din orice scop face o crimă. Un atentat la viața omenească este condamnat mai întâi de evidenta lui inutilitate, pentru că dacă ai ucis un om, n'ai schimbat și o stare socială, întrucât trebuie să ajungem să înțelegem că și transformările sociale au legile lor inflexibile, și după cum prin uciderea unui om nu poți schimba o lege fizică, un atentat nu poate schimba o lege socială. Uciderea unui om, pentru orice ideal de transformare socială, este și nedreaptă pentru că un atentat este totdeauna orb și nici odată n'a reușit mai mult nedreptatea lui, ca în uciderea lui Dimitrie Greceanu, cel mai puțin vinovat dintre oamenii nevinovați, pentru că toți l'am cunoscut ca om bun, blând, amabil, franc, leal, un adevărat cavalier al viitorului.

Dar orice atentat lovește și revoltă mai cu seamă conștiința noastră modernă care sfinteste orice viață omenească. Conștiința lumii civilizate nu ajunge să înțeleagă cum dintr-o viață omenească poți face un mijloc, pentru că ea ridică respectul persoanei și vieții umane, până la rangul de religie morală și

cetățenească și respectul vieții umane va fi singura religie a viitorului. Inima civilizației noastre nu poate admite nici un scop superior vieții omenești, pentru că orice viață de om este scopul suprem al oricărui om. Și atunci noi nu înțelegem cum prin barbarie poți ajunge la civilizație, nu putem pricepe cum prin crimă poți tinde la ideal, pentru că societatea noastră modernă, înțelege toate drepturile din lume, dar nu poate înțelege dreptul la crimă, pentru noi nu există drept contra dreptății, nu există omenie contra omenirii.

Legea asupra exproprierii rurale

Problema ce ne propunem să examinăm în această notă, este de natură să aducă o critică foarte severă legii de expropriere și mai ales felului de aplicatie al acestei legii. Nu vom face o critică generală, ci ne vom mărgini la studiul unei spețe ce s'a pus spre rezolvire în fața instanțelor excepționale create de noua lege.

Un tată lasă la moarte între altele o moșie, celor două fice ale sale. Amândouă se căsătoresc și își constituie respectiv ca dotă partea indiviză din averea părintească. Una dintre surori pleacă la Paris acompaniindu-și soțul ei, care avea nevoie de îngrijiri speciale. Acolo, după câțiva ani și în timpul războiului, soțul moare. Soția, pentru prima oară liberă în actele ei juridice, face toate demersurile posibile pe lângă autoritățile competente, spre a putea fi repatriată. Cu toate acestea, nu se întoarce în țară decât în 1919, cu primul tren venit din Paris. Acasă găsește jumătate din moșia părintească, partea ce se pretindea că i-ar fi aparținut, expropriată în întregime, pe motivul că pe de o parte, la promulgarea legii de expropriere, dânsa s'ar fi găsit absenteistă și deci intră în prevederile art. 5 al. c. din lege, pe de altă parte că art. 12, din aceeași lege, ar permite jurisdicțiunii excepționale să pronunțe exproprieria de fapt a moșiei și să ordone execuția imediată a acestei hotărâri. Bine s'a statuat?

Iată problema foarte delicată și complexă ce ne-am propus să examinăm.

Art. 5 din legea de expropriere din 1918, spune că: „se declară expropriate în întregime proprietățile rurale în cuprinderea lor totală, ale absenteiștilor” și mai departe, dând definiția absenteismului, aceeași lege spune: „intră în această categorie toate proprietățile care în cei din urmă 5 ani, au fost neîntrerupt impuse la un impozit funciar îndoit, conform legii în vigoare.

Acesta este textul fundamental pe care s'a bazat jurisdicția excepțională, când a expropriat în întregime moșia văduvei din speța noastră.

Punctele ce urmează a fi examinate acum, sunt în primul rând caracterul juridic al exproprierii

totale și în al doilea rând dacă văduva din speța noastră, în condițiunile problemei puse mai sus, reîntoarsă în țară, poate fi sau nu considerată că ar fi fost absenteistă în spiritul legii de expropriere.

I

Am văzut din art. 5 al legii de expropriere că legiuitorul pune absenteismul în funcțiune de impozitul funciar îndoit, caracterul juridic al exproprierii totale, va fi deci acelaș cu cel al impozitului îndoit. Revine în consecință spre a putea analiza prima chestiune, să vedem care este caracterul juridic al impozitului funciar îndoit.

Legea din 27—31 Martie 1885 în art. I al. d spune: „toate proprietățile imobiliare, urbane și rurale, sunt supuse la un impozit funciar, a cărui cătime variază după distincțiunile următoare: 6 jum. 0/0 pentru proprietățile rurale arendate când proprietarul lor domiciliază în țară” și în al. e legea adaugă: „13 0/0 pentru proprietățile arendate sau exploatate când proprietarii lor nu domiciliază în țară”. Acesta este impozitul dublu la care se referă art. 5 al. c., din legea de expropriere. Caracterul juridic al acestui impozit este incontestabil acela al unei penalități la care sunt condamnați de lege cei ce se găsesc în dispozițiile prevăzute de ea, — penalitate care se percepe de drept, fără altă condamnare și numai prin faptul constatării circumstanțelor.

Acest caracter reese cu prisosință din interpretarea însăși a textului citat și mai ales din principiile generale fiscale. Profesorul Wahl o spune de altfel în mod formal, în tratatul său de drept fiscal (vol I, p. 57): „Aceste taxe suplimentare sunt adevărate amenzi”.

Taxa suplimentară dublă asupra proprietăților funciare la care erau condamnați cei ce lipseau din țară, fiind o penalitate cu caracter de amendă, exproprierea în întregime din cauza absenteismului, are acelaș caracter și deci aceeași interpretare juridică.

II

Dacă e așa, se poate oare expropria în întregime și deci pedepsi văduva speței noastre, fostă soție dotală, care și-a urmat soțul în străinătate, conformându-se astfel unei obligațiuni impuse de lege? A vrut oare legea de expropriere să calce principiul fundamental din dreptul penal actual: că pedeapsa e personală celui ce a comis contravenția la o lege? Iată cu alte cuvinte cum se pune problema absenteismului pentru cazul nostru.

A

a) Pe de o parte art. 93 c. civ., spune că femeia măritată nu are alt domiciliu decât acela al bărbatului ei, iar pe de altă parte, art. 196 spune că: „femeia este datoare să locuiască împreună cu bărbatul său și să-l urmeze ori în ce

loc va găsi el de cuviință să-și stabilească locuința sa”.

Aceste două texte care precizează atât domiciliul femeii măritate, cât și obligațiunea ce legea îi impune de a-și urma bărbatul ori unde acesta va crede de cuviință să-și stabilească domiciliul, fixează pe deplin linia de conduită ce văduva speței noastre avea să urmeze, când, în timpul vieței soțului său, acesta a decis schimbarea domiciliului din țară la Paris. Ori își urma bărbatul, executând astfel o obligațiune atât legală cât și naturală, ori refuza să-l urmeze și cerea divorțul. Soția a ales calea naturală și logică și în acelaș timp legală, și și-a urmat bărbatul. Aceasta e prima idee fundamentală în soluțiunea problemei noastre care precizează pe deplin caracterul juridic al actului făcut de văduva speței noastre, schimbându-și domiciliul pentru cel din Paris în circumstanțele speței.

b) Art. 1234 c. civ., spune că e dotat tot ceea ce femeia își constituie drept dotă, iar mai departe art. 1242 spune că numai bărbatul are administrația averii dotale în timpul căsătoriei. El singur are dreptul de a urmări pe debitori, pe deținătorii averii dotale, a lua fructele și dobânzile și de a primi capitalurile.

Aceste două din urmă texte care precizează raportul juridic între averea dotală a unei femei și drepturile bărbatului asupra acestei averi, ne vor permite să analizăm ce s'a petrecut în speța noastră din acest punct de vedere.

Am văzut din art. 1242 că bărbatul are singur dreptul să perceapă fructele și veniturile averii dotale ale soției sale; de aci rezultă ca o consecință naturală că tot el va fi obligat să suporte toate sarcinile impuse asupra acestei averi dotale.

Impozitul funciar fiind calculat pe venitul proprietății și perceput pe acest venit, cel ce primește veniturile este singurul care datorează impozitul. În speța noastră, soțul dotat, percepând veniturile moșiei soției sale, avere dotală, tot el trebuia să plătească fiscoi impozitul funciar.

Acest soț locuind în străinătate, se găsea în categoria alinațului e, art. 1 din legea din 1885 și deci plătea cota dublă a impozitului funciar. Plătind această cotă dublă, rezultă în mod implicit din definiția însăși dată de legea de expropriere că era absenteist. Rămâne însă bine stabilit că el se găsea în această situație, el care și-a mutat domiciliul la Paris, el care plătea taxele fiscoi; în nici un caz soția sa. Ea nu a fost în străinătate de cât urmând dispozițiunile formale ale legii, și atâta vreme cât soțul său a trăit, ea nu primea nici un venit din moșia sa dotală și nu plătea nimic fiscoi. De aci concluzia cu totul naturală că atâta vreme cât a trăit soțul, soția nu a putut fi considerată ca absenteistă în baza nici unui text de lege.

c) De altfel, chestiunea a fost tranșată de in-

săși jurisprudența casației, în acelaș senz. În adevăr (Cas. Sec. II, hot. 4561 Buletin 906) această hotărâre spune în mod formal: „Impozitul funciar este așezat asupra venitului proprietății și prin urmare cota de 6 jum. o/o sau 130/o ceresă fie stabilită după cum acela cara percepe venitul imobilului, adică uzufructuarul, domiciliază sau nu în țară fără a se preocupa de faptul că nudul proprietar ar domicilia în țară“.

Această hotărâre fiind clară și precizând chestiunea, credem cu convingere că am demonstrat pe deplin cele afirmate de noi.

B

Dacă văduva speței noastre nu a putut fi considerată ca absenteistă până la încetarea din viață a soțului ei, a putut ea oare fi considerată astfel după acest eveniment?

În speța noastră, nu. În adevăr, îndată ce soțul a încetat din viață, soția a început imediat să facă toate demersurile necesare pe lângă autoritățile competente pentru a putea fi repatriată și de fapt, s'a întors cu primul tren sosit din Paris.

Acasă, pentru a restabili situația normală între d-sa și fisc, a cerut d-lui Ministru reducerea impozitului funciar și restituirea diferenței dela cota simplă la cea dublă de la încetarea din viață a soțului.

D-l Ministru în baza actelor produse a ordonat reducerea cerută și restituirea diferenței pe nedrept percepută.

În consecința, și punând hotărârea ministerială în raport cu legea fiscală din 1885 și cu art. 5 al legii de expropriere, rezultă că văduva speței noastre nu putea fi considerată ca absenteistă nici după încetarea din viață a soțului său, căci nu se găsea în termenii art. 5 care cere pentru a fi absenteist să fi plătit cota fiscală dublă cinci ani înainte de promulgarea legii de expropriere.

Văduva speței noastre neputând fi considerată nici înainte, nici după moartea soțului său ca absenteistă, art. 5 al. c, din legea de expropriere nu i se poate aplica și deci rău a dispus jurisdicțiunea excepțională creată de lege expropriind în întregime partea revenind soției din moșia sa dotală.

C

Dar mai mult încă, admitând pentru moment cece suntem convinși că nu e posibil, că ordonanța d-lui Ministru n'ar fi avut autoritatea necesară să fi făcut reducerile și scăderile de impozit ce a făcut.

Am stabilit în prima parte a notei și punctul acesta nu credem în nici un moment, că ar putea fi supus la discuțiune, că soția urmând o obligație legală și însoțindu-și soțul în străinătate atâta vreme cât acesta trăia, percepea veniturile averii dotale și plătea impozitele funciare, dânsa nu putea fi considerată că ar fi fost absenteistă.

Așa fiind, pe de o parte, soțul încetat din viață, la începutul anului 1917, iar pe de altă parte al. 2 lit. c art. 5, din legea de expropriere, cerând pentru a fi considerat ca absenteiat ca persoana să plătească neîntrerupt timp de 5 ani, impozitul funciar îndoit și dat fiind spiritul interpretării legii fiscale și al jurisprudenței examinate mai sus, rezultă că chiar în această ipoteză, când s'ar contesta legalitatea ordonanței ministeriale, soția nu putea fi considerată ca absenteistă în spiritul legii de expropriere, căci dela începutul anului 1917, data încetării din viață a soțului și până la sfârșitul anului 1918, când s'a promulgat legea de expropriere nu au trecut cei cinci ani, în intervalul cărora soția să fi plătit cota fiscală dublă.

În consecință, nici în această ipoteză văduva speței noastre nu putea intra în cadrul art. 5 al legii de expropriere.

III

Dar problema noastră aduce în discuție și o altă chestiune de drept, grea și delicată, pe care jurisdicțiunea excepțională creiată de legea de expropriere a deslegat-o din propria ei autoritate, neîmputernicită de nici un text de lege, ba chiar violând dispozițiile însăși ale legii de expropriere și chiar textele din codul civil cu privire la partajul succesiunilor.

În adevăr, când există mai mulți coherezi în indiviziune și când s'a decis partajul, acesta se face după anumite reguli bine determinate de legiuitor, iar întreaga procedură destul de complicată a partajului se face sub controlul tribunalului de drept comun, care are drept misiune să supravegheze și să apere intereselor succesorilor.

În speța noastră jurisdicțiunea excepțională creiată de legea de expropriere a împărțit de fapt moșia dotală în indiviziune, făcând astfel un act arbitrar.

În adevăr, art. 12 din lege, articol pe care s'a bazat jurisdicțiunea excepțională în hotărârea ei, spune că „proprietățile stăpânite în indiviziune se socotesc pentru aplicarea scării progresive, ca fiind împărțite“.

Acest articol, după cum se vede nu dă nici o putere jurisdicțiunii excepționale pentru a împărți de fapt moșiile în indiviziune; textul lui care e de altfel foarte clar, și ne miră reaua sa aplicare, spune că proprietățile stăpânite în indiviziune se socotesc, adică se presupun..... ca fiind împărțite.

Legea admite aci o ficțiune, care este de altfel foarte necesară și explicabilă, căci cece îl preocupă pe legiuitor este împământinirea țăranilor, adică cota parte de expropriat din moșii, cotă care ar reveni acestor țărani și care pentru a fi cunoscută în cazul unei proprietăți indivize, legea a stabilit ficțiunea din art. 12, care să permită calculul cotei expropriabile. Calculul numai, dar nu împărțirea de fapt.

În consecință, rezultă de aci cu multă precizie

că în nici un caz art. 12 din lege nu poate fi interpretat în sensul că o jurisdicție excepțională ar putea, în absența erezilor, fără voie și consimțământul lor și fără a urma nici una din regulile partajului reglementat de codul civil, să facă un partaj arbitrar, care ar constitui o flagrantă violare a textelor din codul civil asupra partajului și o greșită aplicare a art. 12 din legea de expropriere.

IV

Această violare flagrantă a textelor este cu atât mai gravă cu cât legea de expropriere ia justițiabilului orice cale de atac contra hotărârilor date de jurisdicțiunile excepționale create de această lege.

În adevăr, art. 32 spune în mod formal, că „comisiunea regională va da hotărârile definitive și executorii cari asupra nici unui punct nu sunt supuse nici unei căi de atac....”.

În consecință, rezultă de aci că legiuitorul a lăsat la aprecierea unui singur magistrat, președintele comisiunii și unor profani în drept, membri ai acestei comisiuni, sarcina formidabilă de a aprecia și interpreta legile în conflict ce s'ar discuta înaintea d-lor, și aceasta fără a putea reveni asupra hotărârii date chiar în cazul unei violări flagrante a legii.

Iată legea noastră de expropriere!

EUG. EMMANUEL

Doctor în Drept din Paris, Avocat

REGULAMENT

PENTRU

Aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. c din decretul-lege No. 2538 din 1920 modificator, pentru organizarea ministerului muncii și ocrotirilor sociale, relativ la taxa timbrului de asistență socială, publicat în *Monit. Oficial* No. 240 din 11 Decembrie 1920, la pag. 8001 — 8003.

CAPITOLUL I

Dispozițiuni privitoare la aplicarea taxei timbrului de asistență socială

Art. 1.— Taxele timbrului de asistență socială, înființate prin art. 39 alin. c. din decretul-lege No. 2538 din 1920 modificator, pentru organizarea ministerului muncii și ocrotirilor sociale în locul timbrului de ajutor al Casei de sprijin «Familia Luptătorilor», se sporesc pentru articolele de lux în progresie 1, 2, 3, 4 și 5 lei la sută, iar pentru celelalte articole dela 5, 10, 20 și 50 bani, la 10, 25, 50 bani și 1 leu fie ca taxe fixe, fie ca taxe proporționale.

Art. 2.— Aceste taxe se aplică în următoarele cazuri:

1. **Taxele fixe:**

A. La poștă, telegraf și telefon

1) 10 bani pentru cărțile poștale și scrisorile ce se expediază în țară dintr-o localitate într-alta, simple sau recomandate.

Pentru cărțile poștale, timbrul de asistență socială va putea fi imprimat chiar la tipărirea acestor cărți, alături de marca poștală.

Dacă pe corespondențele mai sus specificate nu se va fi aplicat timbrul de asistență de 10 bani, ele se vor taxa la locurile de destinație cu îndoiul taxei, care se va plăti de destinatarul corespondenței.

Scrisorile și cărțile poștale pentru aceeași localitate sau pentru străinătate sunt scutite de timbrul de asistență socială.

2) 25 bani pentru telegramele interne, telegramele telefonate, convorbirile și avizele telefonice, cărțile de vizită telefonice, scrisorile de expediție, sau fractele care însoțesc coletele și pachetele poștale, precum și avizele de sosirea celor și pachetelor interne sau externe.

3) 50 bani pentru telegramele externe și telegramele cu răspuns plătit.

Valoarea timbrelor mobile ce trebuiesc aplicate în acest caz se poate înlocui prin percepere de taxe echivalente.

B. Pe lângă timbrele fiscale ale ministerului de finanțe

1) 25 bani pentru fiecare filă din livretele de cecuri, mandate sau chitanțe.

2) 25 bani pentru fiecare filă din registrele pe care comercianții și industriași, societățile anonime, cooperativele, societățile de ajutor reciproc și băncile, sunt obligate a le ține conform codului de comerț, precum și din registrele hotelierilor, farmaciștilor, fabricanților, mijlocitorilor de orice fel, comisionarilor, exploatatorilor de mine, de cariere, de puturi de păcură și petrol și de păduri, întreprinzătorilor de lucrări, de aprovizionări sau de furnituri și de transport.

Valoarea timbrelor mobile ce trebuiesc aplicate în acest caz se poate înlocui prin percepere de taxe echivalente.

3) 25 bani pentru chitanțele și adeverințele de predări, plăți sau descărcări de o valoare mai mare de 5 lei și chitanțele de expedierea bagajelor pe C. F. R., N. F. R., și S. M. R.

4) 25 bani pentru avizele ce se dau de C. F. R., N. F. R., și S. M. R., destinatarilor de mărfuri spre a le ridica.

5) 25 bani pentru chitanțele și adeverințele ce se dau de către societăți și diferiți întreprinzători pentru operațiunile ce se fac și situațiile date de ingineri, arhitecți sau antreprenori.

6) 25 bani pentru citațiile și jidulele ce se fac la judecătoriile de ocol și la toate instanțele judecătorești, precum și dovezile de predarea lor.

7) 25 bani pentru biletele de vânzări de vite.

8) 25 bani pentru petițiile adresate oricărei autorități publice, afară de cele adresate M. S. Regelui și Corpurilor legiuitoare și cele adresate în materie electorală și penală, precum și cele scutite de taxele timbrului fiscal prin legi speciale.

9) 25 bani pentru declarațiunile particularilor relative la vârsări de bani la casele publice și cele adresate biurourilor vamale.

10) 25 bani pentru biletele ce se dau locuitorilor pentru trecerea peste frontieră, precum și biletele de identitate pentru călătorii sau ședere în țară.

Autoritățile nu vor da curs nici unui act supus taxei timbrului de asistență socială dacă pe lângă timbrele fiscale nu se va fi aplicat și timbrul de asistență socială.

C. La instituțiuni de credit și case de schimb

1) 25 bani pentru chitanțele și adeverințele ce se dau de instituțiile de credit și casele de schimb pentru operațiunile ce le fac.

2.50 bani pentru borderourile și conturile de bancă.

3.50 bani pentru borderourile cari privesc vânzările și cumpărările de efecte.

D. La vagoanele Lits

1) 5 lei pentru biletele cu plată în vagoanele cu paturi ale companiei internaționale de Wagons-Lits, care circulă în țară.

2) 5 lei pentru fiecare adeverință de călătorie pe bază de permis fără plată pentru vagoanele cu paturi.

E. La întreprinderi comerciale și industriale

1) 25 bani pentru factorile liberate de orice întreprindere comercială sau industrială.

2) **Taxele proporționale și progresive.**

F. La instituțiuni de credit și case de schimb

1) O taxă proporțională de 50 bani pentru fiecare mie de lei sau fracțiune din ea, asupra borderourilor cari privesc vânzările și cumpărările de efecte, în afară de taxa fixă de 50 bani prevăzută mai sus.

Valoarea timbrelor mobile ce trebuiesc aplicate în acest caz se poate înlocui prin percepere de taxe echivalente.

G. La spectacole și serbări

1) 10 bani pentru fiecare leu sau fracțiune de leu, la biletele de intrare la teatru, cinematografe, concerte, conferințe și orice fel de reprezentațiuni sau spectacole, cu plată de intrare, asemenea la biletele de intrare cu plată pentru serbări în orice localuri de distracți, grădini, etc.

Valoarea timbrelor mobile ce trebuiesc aplicate în acest caz se poate înlocui prin percepere de taxe echivalente.

Aceste depuneri trebuiesc a fi făcute în așa fel încât dela un termen de vărsare la altul să nu treacă mai mult de 15 zile.

Ori de câte ori o sală de spectacole, se va deschide sau se va închide, directorul sau întreprinzătorul precum și concesionarul sălii sau grădinii este dator să anunțe aceasta direcțiunii generale a asistenței sociale sau pe reprezentanții ei

H. La magazinele cu articole de lux

1. Vânzările de automobile precum și vânzările obiectelor de lux ca: bijuterii, argintării, parfumării, la dantelării, mățasuri etc., precum și obiectele de artă.

De asemenea se consideră ca obiecte de lux blănușile, covoarele și rochiile dela 2500 lei în sus, precum pălăriile de dame dela 600 lei în sus, mobilierul dela 10.000 lei în sus, potrivit cu destinațiunea lui pe camere.

Taxele vor fi următoarele:

2 lei la sută sau fracțiune de sută până la prețul de 1000 lei

30 lei la mie sau fracțiune de mie dela 1001 — 5000 lei

40 lei la mie sau fracțiune de mie dela 5.001 — 10.000 lei, iar dela 10.001 lei în sus, câte 50 lei de fiecare mie sau fracțiune de mie.

Magazinele de bijuterii asortate cu mărfurile de mai sus vor avea carnete de note de plată cu timbrul de asistență socială mobil sau imprimat.

Magazinele cari pe lângă alte articole scutite de taxa timbrului de asistență socială vând articole supuse acestei taxe, vor avea carnete de note de plată cu acest timbru mobil sau imprimat pentru articolele supuse plății lui, deosebit de notele de plată ce de regulă, se dă clientului pentru celelalte articole.

I. La localurile de consum și întreprinderi comerciale

1) Notele de plată la hoteluri, restaurante, ospătării de orice categorie, cafenele, cofetării, berării, cârciume, bodegi, lăptării și alte localuri de consumațiune sunt supuse la următoarele taxe:

25 bani când suma de plată nu trece de 5 lei;

50 bani când suma de plată este dela 5—20 lei;

1 leu când suma de plată este dela 20—50 lei;

2 lei când suma de plată este dela 50—100 lei;

2 lei la fiecare sută sau fracțiune de sută asupra notelor de plată când consumația trece de 100 lei.

Notele de plată la lăptării vor fi scutite de aplicarea timbrului de asistență socială, pentru consumațiunile pe mână cari până la suma de 10 lei; dela 10 — 20 lei se va plăti 50 bani timbru de asistență socială potrivit acestui regulament.

Art. 3. — Timbrul mobil de asistență socială ce se aplică pe notele de plată, poate fi înlocuit prin carnete oficiale cu timbru de asistență socială imprimat, pe cari se vor trece consumațiunile de plată.

Carnetele numerotate cu timbre de asistență imprimate se obțin dela direcțiunea generală a poștelor, telegrafelor și telefoanelor prin oficiile poștale, contra plății timbrelor de asistență socială imprimate, plus cheltuielile de confecționarea carnetelor.

Carnetele de note de plată vor avea imprimată firma stabilimentului, atât pe cotor, cât și pe fiecare noă de plată spre a se putea cunoaște dela care localuri emană aceste note.

Notele de plată vor fi date zilnic ca și cotorul; nedatarea notelor de plată constituie o contravenție la aplicarea dispozițiunilor legii și se pedepsește ca și neîntrebuințarea timbrului de asistență socială.

Cotoarele carnetului din care au fost detașate notele de plată se vor păstra de patronii stabilimentului, așezate în ordine numerică timp de un an dela data emiterii notelor și

se vor ține la dispoziția agenților direcțiunii generale a asistenței sociale, însăreinați cu controlul taxelor.

Orice abateri dela aceste dispozițiuni, precum și refuzul de a prezenta agentului competent cotoarele la cerere, constituie o contravenție care se va pedepsi ca și neaplicarea timbrului de asistență socială.

CAPITOLUL II

Dispozițiuni relative la contravențiuni

Art. 4. — Contravențiunile la dispozițiuni de mai sus se vor pedepsi conform art. 39, alin. din decretul-lege cu No. 2538/920 modificator, pentru organizarea ministerului muncii și ocrotirilor sociale.

Pe lângă amenda respectivă, contravenienții vor fi condamnați și la plata taxei de timbru datorate.

Constatarea contravențiilor se va face prin încheiere de proces-verbal de către inspectorii, controlorii și reprezentanții direcției generale a asistenței sociale, cum și de: agenții fiscali, ofițerii de poliție, agenții administrativi și persoane particulare cărora li se vor da delegațiuni speciale de control.

Procese-verbale dresate de inspectorii, controlorii și reprezentanții direcțiunii generale vor face dovadă în justiție până la inserierea în falș; celelalte fac dovadă până la proba contrarie.

Art. 5. — Procesele-verbale de contravenție se vor face în dublu exemplar, din care unul se va lăsa contravenientului sau prepusului său, iar al doilea se va înainta direcțiunii generale a asistenței sociale.

În caz când contravenientul sau prepusul său refuză primirea sau lipsesc dela domiciliul sau sediul său, procesul-verbal se va afișa la locul unde s'a constatat contravenția.

Aceste procese-verbale vor fi semnate de agentul constatat, de contravenient sau prepusul său, precum și de un martor asistent.

În caz când contravenientul sau prepusul său refuză a semna, se va face mențiune în procesul verbal.

Art. 6. — Procesele verbale vor conține: data, locul constatării contravențiunii, numele și prenumele contravenientului, domiciliul sau locul unde acesta își exercită profesiunea, precum și numele și prenumele agentului constatat.

Ele vor mai conține pe scurt împrejurarea în care s'a constatat contravențiunea și natura ei.

Art. 7. — Directorii, antreprenorii de orice categorie, comercianții și patronii sau în lipsa lor persoanele cari li înlocuiesc, sunt obligați a prezenta la control notele de plată.

Acele întreprinderi cari au fost autorizate a plăti taxe echivalente în locul timbrului de asistență socială, sunt obligate a pune la dispoziție pe lângă notele de plată și registrele privitoare la deverul asupra căruia se calculează taxele timbrului de asistență socială, precum și de a da toate informațiunile cerute.

Art. 8. — Când contravențiunea se va constata asupra biletelor de intrare la spectacole, teatre, serbări, etc., sau la notele de plată a consumațiunilor, agentul constatat le va ridica, menționând aceasta în proces-verbal și le va anexa la exemplarul destinat direcțiunii generale a asistenței sociale.

Art. 9. — Când întreprinderile, autorizate a plăti taxe echivalente, în locul timbrului de asistență socială, vor arăta rea credință în ținerea evidenței deverului, agenții constatați vor dresa procese-verbale făcând cuvenita mențiune în corpul registrului contravenientului, semnând și aplicând sigiliul de control.

Dacă sunt indicii că registrele pe cari le produc cei prevăzuți la aliniatul de mai sus plătite, atunci agentul de control le va viza și constatând cazul va anunța direcțiunea generală a asistenței sociale, care va putea cere autorizația parchetului pentru ridicarea lor.

Pe lângă condamnarea la amendă și plata sumelor frustate ca timbru de asistență socială de cari sunt pasibili asemenea contravenienți, se va putea sesiza parchetul pentru trimiterea lor în judecata tribunalelor corecționale.

Art. 10. — În caz de recidivă pe lângă pedepsele dela art. 4, se mai poate decide și închiderea magazinului sau localului dela 3 la 15 zile.

Art. 11. — Oricine va vinde timbre de asistență socială pe un preț mai mare decât valoarea lor nominală, va fi supus pentru prima oară la plata unei amenzi de 100 lei și confiscarea timbrelor găsite la ei, iar în caz de recidivă la o amendă de 500 lei și confiscarea timbrelor.

Art. 12. — Se vor pedepsi cu aceleași amenzi și sancțiuni dela art. 4 și 10, acei cari vor întrebuița un timbru de asistență socială care a mai fost întrebuițat.

Art. 13. — Cei care vor contraface sau vor încerca să contraface timbrele de asistență socială precum și cei ce vor participa la contrafaceri sau vor introduce în țară timbre falsificate, ori care le vor pune în circulație, se pedepsesse conform art. 117 și următorii din codul penal.

Art. 14. — Autoritățile polițienesti vor da la cerere tot concursul lor delegaților și reprezentanților direcțiunii generale a asistenței sociale, cum și tuturor agenților constatați prevăzuți de acest regulament.

Refuzul din partea acestor autorități de a da concursul, se consideră ca refuz de serviciu, legalmente datorit și se pedepsește ca atare.

Art. 15. — Amenzile se vor pronunța în folosul fondului de asistență socială de către delegațiunea permanentă a comitetului central sau de delegațiunile permanente a comitetelor județene, însărcinate special cu aceasta, în prima instanță.

Delegațiunile vor procedea la cercetare numai pe baza actelor încheiate, fără citarea părților sau debateri contradictorii.

Contravenienții însă vor avea dreptul de a face întâmpinării scrisse care se vor atașa la dosarul contravenienții.

Art. 16. — Contra hotărârii delegațiunii permanente a comitetului central sau delegațiunilor permanente a comitetelor județene, se va putea face apel la tribunal în ultima instanță, în termen de 10 zile libere dela comunicare hotărârii.

Procedura și judecata în apel este cea de drept comun, direcțiunea generală a asistenței sociale fiind reprezentată prin delegatul său în județ sau de avocatul Statului.

Art. 17. — Numele contravenienților amendați, precum și acelor cărora li s'au închis magazinele sau localurile vor fi publicate în «Buletinul muncii și ocrotirilor sociale».

Art. 18. — Perceperea amenzilor și a taxelor timbrului de asistență socială la care au fost condamnați contravenienții se vor implini, în același mod ca și contraveniențele statului prin organele sale de percepere.

Art. 19. — Agenții constatați ai contraveniențelor au dreptul la o remiză de 10 la sută asupra amenzilor.

Plata se va face după ce amenda va fi încasată.

CAPITOLUL III

Dispozițiuni finale

Art. 20. — Toate dispozițiunile contrarii acestui regulament sunt și rămân abrogate.

Dispozițiunile prevăzute de art. 23 alin. d, din legea autorizând luarea de măsuri excepționale, privitoare la aplicarea fostului timbru de ajutor al casei de sprijin «Familia Luptătorilor» cari nu au fost abrogate prin acest regulament se aplică relativ la timbrul de asistență socială.

Ministru, GRIGORE L. TRANCU-IAȘI

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 11 Octombrie 1920

Președenția d-lui AL. D. DOBRICEANU, Președinte

N. Lăzărescu cu Ministerul de Interne

Deciziunea No. 330

Intervenție. — Condițiunile cerute pentru admiterea ei în principiu.

Farmacist. — Concesiune dobândită. — Dacă se poate înstrăina. — Cine o poate înstrăina și în ce condițiuni?

1. *Intervențiunea făcută de o terță persoană, într'un proces, fie pentru a apăra interesele uneia din părțile litigante, fie pentru a apăra interesele proprii ale intervenientului, nu poate fi admisă în principiu decât dacă intervenientul are un drept*

legitim născut și actual, care să-l ducă la o situațiune de drepturi certă, reală, în legătură cu obiectul procesului și care să-i fie profitabilă lui.

2. *Concesiunile de farmacii dobândite sub imperiul legilor sanitare din 1874, 1885, 1887, 1893, în cazul când au fost cândute de primul concesionar, femeia sau moștenitorii direcți ai concesionarului, nu mai pot fi transmise mai departe de noul dobânditor, nici prin acte între vii, nici mortis causa.*

Măsurile prin care direcțiunea sanitară a aprobat asemenea înstrăinări, sunt bazate pe o greșită apreciere a legii și ca atare Direcțiunea sanitară este îndrituită a intra în legalitate și a se opune la continuarea acestui sistem contrar legii.

Concesiunile de farmacii dobândite prin hrisoave domnești și sub imperiul prescripțiunilor din regulamentul organic au fost dobândite în deplină proprietate. Ele au fost consfințite ca atare atât de decretul domnesc din 1868 cât și de legea sanitară din 1874. Prin urmare ele pot fi transmise atât prin acte între vii, cât și «mortis causa» de oricare dintre dobânditorii lor, acest drept de concesiune neputând fi stins decât prin expropriere.

S'a cetit raportul făcut în cauză de d-l Consilier D. G. Tăzlăuanu.

D-l avocat Barincescu, din partea d-nei Maria Teodora, licențiată în farmacie, domiciliată în Ploiești și prezentă în instanță, a depus o cerere de intervenție, pentru apărarea drepturilor intimatului Minister de Interne, iar în legitimarea ei arată că, prin înstrăinarea la nesfârșit a dreptului de concesiunea farmaciilor, dânsa, ca licențiată în farmacie, fără mijloace, nu ar putea obține nici odată nici o concesiune, căci toate s'ar cumpăra de farmaciștii bogați, astfel că are interes ca Ministerul de interne să câștige prezentul proces, în care urmează a se hotărâ de Inalta Curte dacă, în mod legal, concesiunile de farmacii, cumpărate dela primul concesionar, se pot sau nu vinde mai departe.

D-l avocat Em. Antonescu, din partea intimatului, nu se opune la admiterea în principiu a intervențiunii.

D-nii avocați S. Rosenthal și M. Antonescu, din partea recurentului, se opun, susținând că intervenția este inadmisibilă, reclamanta nedovedind că are un interes născut, actual și legitim.

Curtea,

Asupra cererii de intervențiune, prezentată de Maria Teodora;

Considerând că, instanțele judecătorești nu sunt chemate a da soluțiuni de principiu, cari ar putea consfinți și drepturi pentru părți străine procesului, ci soluțiuni cu aplicațiune practică în litigiul dedus în judecată, stabilind modul, în care urmează a se rezerva, potrivit legii, conflictul de interese dintre părțile în proces;

Că, dacă acesta trebuie să fie caracterul hotărârii dată în litigiul principal, cu atât mai mult intervenția făcută de o persoană străină procesului principal, în interesul său propriu, sau al uneia din părțile litigante, trebuie să ducă la acest rezultat, adică la stabilirea unei situațiuni de drepturi, fie prezentă, viitoare sau condiționată, însă precisă față cu obiectul procesului, iar nu vagă, fără nici o aplicațiune reală pentru dânsa, ci pentru toți cari sunt în aceeași situațiune;

Că, pentru aceste motive legea cere ca, cel care intervine într-o pricină, ce se urmează între alte persoane, să aibă un interes legitim, născut și actual, pe care

să-l evidențieze instanței de judecată, care nici nu poate proceda la cercetarea intervenției, până ce în prealabil nu stabilește că într-adevăr ea îndeplinește aceste condiții, singurele care pot duce la o situație de drepturi reală, în legătură cu obiectul procesului dedus în judecată și profitabilă intervenției;

Că, în speță, interesul intervenției în soluția ce se va da procesului dintre N. Lăzărescu și Ministerul de Interne, este un interes de principiu, fără legătură directă cu acest proces și fără a decurge direct dintr-insul, într-un caz în cazul cel mai favorabil pentru dânsa nu i-se poate creia decât o expectativă de drept, pentru viitorul concurs ce s'ar publica, dacă măsura Ministerului ar fi consfințită de Curte; — or, acest interes reprezintă ceva vag în viitor, fără a-i creia numitei o situație reală de drepturi, cum instanțele judecătorești sunt obligate să dea în procesele supuse judecării lor;

Pentru aceste motive, respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție etc.

In fond:

S'au ascultat d-nii avocați, S. Rosental și M. Antonescu în dezvoltarea motivelor de recurs și d-l avocat Em. Antonescu, în combateri.

Curtea deliberând:

Având în vedere că, prin recursul de față, să cere, să se declare ilegal, ordinul prin care direcțiunea Generală a Serviciului Sanitar Superior face cunoscut recurentului că, nu-i recunoaște dreptul de diriginte proprietar al farmaciei «Aquila Română» din orașul Brăila, dobândit prin cumpărare, în 1912, dela farmacistul Th. Coman;

Că în sprijinul recursului se invoacă următoarele două motive:

1) Legea sanitară din 1893, sub imperiul căreia fostul proprietar cumpărase dreptul de concesiune al farmaciei, nu-l oprește ca și dânsul, la rândul său, să vândă în mod legal farmacia către recurent;

2) Farmacia «Aquila Română» din Brăila fiind înființată sub regulamentul organic, concesiunea dobândită de primul concesiionar este recunoscută de acest Regulament și de legiuirile posterioare ca un drept de proprietate putând fi transmis ca atare fie prin acte «inter vivos», fie «mortis causa».

Asupra I-lui motiv:

Considerând că, legea sanitară din 1893, cu privire la concesiunile de farmacii pune următoarele principii în art. 123:

Concesiunile se dau pentru o anumită persoană și o anumită localitate; — ele nu se pot vinde, arenda sau da în administrație altor farmaciști, decât dacă concesiionarul a deschis singur farmacia și dacă ea a funcționat pe numele și sub conducerea sa personală cel puțin zece ani, afară de cazurile de forță majoră apreciate de Consiliul superior sanitar și Comisiunea farmaceutică. După moartea concesiionarului, văduva sau copiii pot transmite dreptul de concesiune, pot administra farmacia printr'un farmacist diriginte, sau o pot arenda unui farmacist.

Considerând că, acest text de lege neprevăzând nimic în privința dreptului noului concesiionar, dacă adică el poate transmite sau nu mai departe concesiunea cumpărată în condițiile art. 123, urmează a ne raporta, în această privință, la caracterul juridic al dreptului de concesiune, astfel cum este el precizat de principiile generale de drept, și de legile sanitare anterioare celei din 1893;

Considerând că, în principiu, concesiunea nu este un drept de proprietate, ci un drept născut sub egida și protecțiunea statului, care a găsit că este în interesul sănătății publice, ca să nu fie lăsat liber comerțul de

medicamente și ca atare, a legiferat ca, el să fie permis numai acelorora, cari vor îndeplini anume condițiuni de studii, concurs, etc. pe cari însă i-a garantat și cu oarecari privilegii ca: tarif, limitarea numărului de farmacii, etc. și oarecari drepturi patrimoniale asupra concesiunilor obținute;

Că, în privința acestor din urmă drepturi, atât decretul domnesc din 1868, cât și prima lege sanitară, cea din 1874, stabilesc că, dreptul de concesiune, dobândit în virtutea dispozițiilor lor, nu se poate transmite prin vânzare, moștenire, închiriere etc;

Că, el este un drept personal, strict legat de persoana concesiionarului, stingându-se prin moartea lui;

Că, dacă mai târziu legea sanitară din 1885 și modificarea din 1887, schimbă acest sistem pur personal și stabilesc excepții în ce privește pe primul concesiionar, văduva și copiii săi, dându-se prin legea din 1867 concesiionarului dreptul de a vinde fără nici o condiție concesiunea obținută de dânsul, drept pe care modificarea din 1867 l-a restrâns subordonându-l condițiilor ca, acest prim concesiionar să fi condus personal zece ani farmacia, ca să poată să și-o vândă, — aceste dispozițiuni nu pot profita de cât acelorora cărora le sunt acordate, deoarece ele sunt create de lege specială și subzistă numai în virtutea ei și ca atare nu pot fi folosite decât în limitele acestei legi iar nu după principiile din dreptul comun;

Că, dar, pe temeiul acestor dispozițiuni legale, dreptul de a transmite concesiunea nu poate fi recunoscut decât primului concesiionar, văduvei și copiilor săi, iar nu și acelorora cari au cumpărat concesiunea dela acestia.

Considerând că, nici legea din 1893, după cum deja s'a arătat, nu prevede pentru cel care a cumpărat o concesiune de farmacie, în condițiunile permise de dânsa, dreptul de a transmite mai departe, astfel că, urmează a se hotărâ că și concesiunile dobândite sub imperiul ei se sting cu persoana dobânditorului, neputând fi transmise nici prin acte „inter vivos“, nici „mortis causa“.

Considerând că, această soluțiune se impune nu numai printr'o riguroasă aplicare a principiilor legilor cari au reglementat această concesiune, ci și din punctul de vedere al scopului urmărit de legiuitor atunci când a reglementat acest comerț;

Intr-adevăr: chiar în legea dela 1874 se prevede dobândirea acestor concesiuni prin concurs, prin urmare există prezumția că cei care l-au dobândit pe lângă că posedă studiile și titlurile cerute, sunt în acelaș timp primii între cei cu cunoștințe la fel; — această condițiune însă nu este cerută pentru cei cari cumpără concesiunile, fiind suficient titlul de licențiat în farmacie, astfel că, dacă s'ar admite transmiterea în perpetuitate a unei concesiuni, la un moment dat toate farmaciile ar putea fi ocupate numai de cei cari deși n'au reușit la concurs, dispun însă de mijloace, pe când cei reușiți, dacă ar fi lipsiți de mijloace, ar fi înlăturați în permanență dela orice dobândire de farmacie;

Considerând că, precedentele invocate de recurent din faptul că Direcțiunea Sanitară a aprobat concesiunile dobândite prin astfel de cumpărări dela 1893 și până la 1915, nu pot creia recurentului nici un drept, aceste aprobări fiind întemeiate pe o greșită interpretare a legii și nerecunoscute prin nici o legiuire posterioară, iar ca atare Direcțiunea Sanitară este îndrituită a intra în legalitate și a se opune la continuarea unui sistem contrar legii;

Că, dar, actul Direcțiunii Sanitare de a nu recunoaște, pe temeiul legii din 1893, dreptul de concesiune dobândit de recurent, este perfect legal și ca atare, I-ul motiv de recurs este nefondat și se respinge;

Asupra celui de al II-lea motiv:

Considerând că deși nici regulamentul organic al Mănteniei, sub imperiul căreia farmacia «Aquila Română» din Brăila a luat ființă, nu recunoaște dreptul de transmisiune a farmaciilor decât numai vaduvei și moștenitorilor direcți ai concesionarului după cum rezultă din art. 82, totuși astfel de transmisiuni peste prevederile legii au avut loc, iar concesiunile acestea au fost socotite ca un drept de proprietate transmisibil și «inter vivos» și «mortis causa»;

Că, acest sistem, deși conceput peste prevederile legii, a fost însă ulterior consfințit prin Decretul Domnesc din 1868, care arată că fără a se prejudeca drepturile proprietarilor de farmacie dobândite până la acea dată, aceste concesiuni pe viitor vor fi date numai personal, neputându-se transmite prin nici un mod, — consfințind deci legalmente o stare de fapt care creia din dreptul de concesiune un drept deplin de proprietate;

Că, și legea sanitară din 1874 nu prejudecă drepturile farmaciilor existente la acea dată, consfințindu-le deci, singura obligațiune impusă fiind aceea ca o comisiune instituită anume, să verifice titlurile de proprietate, — titlurile farmaciei — «Aquila Română» din Brăila, fiind constant că s'au supus comisiunei;

Că, cu ocaziunea desbaterilor parlamentare, cari au avut loc la votarea acestei legi, s'a stabilit că, dreptul de concesiune dobândit sub Regulamentul organic a fost considerat ca o «proprietate imobiliară», cum spune însuși Mihail Kogălniceanu și că sub acest caracter au fost consfințite aceste drepturi prin art. 83, care prevede respectarea lor

Că dar, concesionarul unei asemenea farmaciei dobândește în deplină proprietate dreptul de concesiune, care poate fi transmis mai departe prin vânzare, testament, etc., neputând fi stins decât prin expropriere;

Că, astfel fiind, concesiunea farmaciei «Aquila Română» dobândită de recurentul N. I. ăzărescu dela farmacistul Th. Coman, urmează să fie socotită ca valabilă de către Direcțiunea sanitară care prin urmare trebuie invitată a desființa actul ilegal de care recurentul se plânge că-l împiedică în libera exercitare a dreptului său, astfel că recursul este fondat din acest al doilea motiv;

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul etc.

TRIBUNALUL ROMANAȚI SECȚIA I

Audiența din 7 Iulie 1919

Președenția d. ȘTEFAN CONSTANTINESCU, Judecător

Costică R. Teodoru cu Teodor C. Bonea

Sentața civilă No. 139

Legatar cu titlu universal. — Cerere de a se pune în stăpânire lucrului legat. — Legatar sezinar. — Dreptul la fructe. — Ce drept are legatarul când n'a făcut această cerere de punere în posesia lucrului legat? — Art. 889, 895, 899, 653 c. civil. — Cerere de sechestru judiciar. — Art. 615 pr. civ. nu scutește pe legatar de a cere eliberarea legatului.

1. Orice legatar universal, cu titlu universal sau cu titlu particular, trebuie să facă o cerere formală de liberare a lucrului legat dela erezii rezervatari când sunt, dela erezii legitimi când rezervatari nu sunt, sau dela justiție, când și unii și ceilalți lipsesc, conform art. 889, 895 și 899 cod. civ., scopul legiuitorului fiind, ca moștenitorii să fie puși în măsură a se pronunța asupra validității testamentului.

2. Dreptul legatarului asupra fructelor legatului nu-i este acordat, decât din momentul când este pus în posesia lui, chiar dacă este un sezinar; căci dacă dreptul de proprietate îl are din momentul morții testatorului, exercițiul acestui drept nu-l are decât din momentul ce a fost pus în posesie; până atunci el are un drept abstract și contestabil; legatarul poate face acte de conservare, însă nu și de administrație.

Prin urmare, legatarul ne fiind încă trimis în posesia lucrului legat, nu poate să introducă contra terți ori nici o acțiune, cum e în speță, de rezilierea unui contract de închiriere, relativă la bunurile legate, căci n'are exercițiul dreptului de proprietate.

3. Nici o altă cerere nu poate suplini pe aceea expres prevăzută de lege, de a face cerere să i se elibereze legatul.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut în termen de către Costică R. Teodoru din Caracal contra cărți de judecată civilă Nr. 102, pronunțată de judecătoria ocolului rural Caracal, la 13 August 1918, prin care s'a declarat nul și fără efect contractul de închiriere cu data de 5 Iunie 1915 intervenit între părțile Costică R. Teodoru și Teodor C. Bonea, pentru închirierea unei prăvălii cu pivniță de sub hotel Teodoru din Caracal, obligând pe părțile Teodor C. Bonea din Caracal, să părăsească imobilul ce a închiriat dela părțile Costică R. Teodoru și ambii părți să plătească reclamantei Constantina I. Dumitrescu tot din Caracal, douăzeci lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că din actele și lucrările dela dosar, din susținerile părților și din concluziunile scrise depuse de părți prin avocații lor, rezultă în fapt următoarele: După moartea lui Raicu Teodoru care s'a întâmplat în 1914, au rămas șase copii și anume: Costică, Iancu, Dumitru, Eliza, Marioara și Zoe, iar prin testamentul mystic cu data de 9 Iunie 1914, defunctul a lăsat ca legat, fiului său Costică, apelantul de astăzi, imobilul sau din Caracal zis «Hotel Teodoru» împreună cu tot ce se găsește în el, hotelul compus, etajul din camere pentru locuit, iar parterul din mai multe prăvălii și terenul pe care este construit, explicând că în acest legat să intre atât cotitatea lui disponibilă cât și partea ereditară a fiului său Costică și cu dispensă de raport. După deschiderea testamentului, doi din fii și anume Costică zis și Ion și Dumitru, intentează acțiune contra apelantului și a celorlalți frați, cerând împărțirea întregii averi rămasă, fără să țină seamă de testament și fac în același timp și o cerere pentru punerea averii sub sechestru judiciar, iar Tribunalul Romanați prin încheierea Nr. 4660/316 constatând în urma expertizării făcută că partea disponibilă a autorului era de lei 85.862 bani 30 și cum fiecei sale Zoe îi dăduse ca dotă înainte lei 92.074 bani 15 și aceasta și-a păstrat darul și a renunțat la succesiune, a găsit că autorul dispusese de cotitatea sa disponibilă și în consecință a admis în principiu acțiunea, recunoscându-li-se calitatea de fii și moștenitori ai defunctului Raicu Teodoru și dreptul de a succede fiecare câte a cincea parte în averea rămasă în care se cuprinde și prăvălia din parterul hotelului al cărui contract de închiriere s'a anulat de prima instanță, înlăturându-se testamentul prin care s'a constituit lui Costică Teodoru pe următorul motiv: «de oare ce după

«evaluarea făcută de experți, partea disponibilă este de lei 85.862 b. 30 și defunctul a donat ficei sale Zoe cu ocazia căsătoriei lei 91.074 b. 15 și aceasta a renunțat la moștenire înțelegând să-și păstreze darul, prin această donațiune aulor a dispus de toată partea disponibilă, așa că nu mai putea dispune prin testament de restul averei în virtutea art. 352 codul civil, deci testamentul invocat trebuie înlăturat» și această sentință a Tribunalului este apelată și afacerea încă pendinte înaintea Curții de Apel Craiova; cererea de sequestru judiciar s'a respins de Trib. Romanați prin sentința Nr. 86/915 găsind că nu e oportună o asemenea măsură nefiind nici un pericol pentru reclamanți prin lăsarea hotelului tot în păstrarea lui Costică R. Teodoru care posedă hotelul la moarte autorului, ca chirias, sentință care a fost confirmată și de S. II a Curții de Apel din Craiova. — La 5 Iunie 1915 Costică R. Teodoru închiriaza lui Teodor C. Bonea prăvălia cu pivnița ce sunt lângă gangul hotelului Teodoru, pe termen de trei ani, începând dela 26 Octombrie 1915 până la 26 Octombrie 1918, cu preț de 1200 lei anual, contract care a fost anulat prin cartea de judecată atacată astăzi cu apel;

Având în vedere că judecătoria pentru a admite cererea reclamantei Constantina I. Dumitrescu și a anula acest contract de închiriere, a motivat că deși comostenitorul Costică R. Teodoru se găsea de fapt în posesia întregului imobil numit Hotel Teodoru, la deschiderea succesiunii în 1914, el trebuia să ceară trimiterea în posesia bunului legat conform art. 895 cod civil, dela erezii rezervatari și că legatarul chiar de ar fi un descendent în totdeauna și în toate cazurile el trebuie să ceară trimiterea în posesie asupra bunului legat, de oare ce dreptul asupra acelui bun îl are din voința testatorului, iar nu dela lege, căci descendenții și ascendenții au de drept posesiunea conform art. 653 c. civil numai asupra porțiunii lor ereditare iar nu și asupra altor bunuri, cari exced porțiunea lor ereditară cum estă în speță;

Având în vedere că apelantul Costică R. Teodoru atât la prima instanță cât și astăzi în apel a susținut că el în momentul morții tatălui său, posedă hotelul în calitate de chirias, iar după moartea tatălui său a continuat să-l poseadă în baza testamentului mistic prin cari întreg hotelul i s'a dat lui atât ca parte ereditară cât și ca parte disponibilă a autorului, îmbrăcând în momentul morții autorului dubla calitate de erede sezirar ca descendent și de legatar asupra cotității disponibile și că deci în calitate lui de sezirar numai avea nevoie de a cere trimiterea în posesie asupra hotelului pe care-l poseadă, mai susținând că a fost menținut în posesia hotelului prin faptul respingerii de către Tribunal a cererii celorlanți comostenitori de a se înființa un sequestru judiciar asupra întregii averi rămasă și că această cerere de sequestru echivalează cu îndeplinirea obligațiunei impusă lui de a cere trimiterea în posesie asupra hotelului legat dela moștenitorii rezervatari;

Considerând că după dispozițiile art. 889, 895 și 899 din codul civil ori ce legatar universal cu titlu universal și cu titlu particular, trebuie să facă o cerere formală (demande en delivrance) a lucrului legat dela erezii rezervatari când sunt, cum e cazul de față, dela erezii legitimi când rezervatari nu sunt, sau când sunt, nu vor să dea legatul de bună voe; și să ceară dela justiție când și uni și alții lipsesc, scopul legii fiind ca moștenitori să fie puși în măsură a se pronunța asupra testamentului pe care au drept să-l conteste, iar dreptul legatarului asupra fructelor legatului nu i este acordat

de cât din momentul când este pus în posesia lui (art. 890, 898 și 899 c. civ.), din care texte de lege rezultă că deși legatarul ar putea să fie un descendent sau un ascendent, care conform art. 653 c. civ. au sezina, totuși ei trebuie în totdeauna și în toate cazurile să ceară trimiterea în posesie asupra bunului legat, pentru ca comostenitorii legatarului să aibă posibilitatea de a se pronunța asupra testamentului, iar justiția validând testamentul să ordone predarea legatului, fiindcă titlul legatarului isvorăște din voința testatorului și dacă dreptul de proprietate îl are din momentul morții testatorului, exercițiul acestui drept îl are din momentul ce a fost trimis în posesie și până în acel moment dreptul său de proprietate este un drept abstract și contestabil, putând să facă acte de conservare iar nu și de administrație;

Considerând că legatarul va trebui să ceară posesiunea dela rezervatari, chiar dacă el ar fi moștenitor din acei cu sezina (art. 653 c. civil) pentru că el are sezina ca moștenitor, iar nu ca legatar, Laurent XIV, 45; Demolombe, XXI, 619; și el va trebui să ceară posesiunea dela rezervatari, chiar dacă el ar fi avut sub alt titlu înaintea deschiderii succesiunii posesiunea lucrului legat, de exemplu: în calitate de depozitar, imprumutător, locatar cum e în cazul de față, etc. pentru că altceva este detențiunea sau posesiunea de fapt pe care el o are în asemenea caz și altceva este posesiunea de drept pe care el trebuie s'o ceară dela rezervatari. Demolombe XXI, 618; Laurent XIV, 44, 82; Domante IV, 158 bis; Aubry et Rau VII, 718 p. 477; T. Huc, VI, 337. Și din principiul că legatarii nu au sezina bunurilor legate și că ei trebuie s'o ceară dela moștenitorii rezervatari, rezultă că ei nu pot să se pue în posesiune din autoritatea lor proprie, căci aceasta ar constitui o uzurpare, o samavolnicie, care ar angaja răspunderea lor; că dreptul ce legatarii au la fructele sau dobânzile bunurilor lăsate lor prin testament este subordonat cererii de punere în posesie (art 890 și 899) și legatarii cari n'au dobândit încă punerea în posesiune nu pot să introducă contra terților nici o acțiune relativă la bunurile legate, neavând exercițiul dreptului lor de proprietate (Alexandresco, Tome. IV, partea II-a pagina 201).

Având în vedere că apelantul a mai susținut că contra sa s'a mai îndreptat înaintea Trib. Romanați cerere de înființarea unui sequestru judiciar asupra hotelului sub care se găsește prăvălia în chestiune și că Tribunalul și Curtea de Apel respingând cererea de sequestru și lăsând imobilul tot sub administrația sa, această procedură urmată în sequestru judiciar e echivalentă cu cererea pe care trebuia s'o facă în mod formal a imobilului legat;

Considerând că unele sunt consecințele și caracterul sequestrului judiciar prevăzut de art. 615 din pr. civilă și altele consecințele și caracterul obligațiunei impuse legatarului de dispozițiunile art. 895 și 899 din codul civil, și atât cât cu ocazia judecării procesului de partaj s'a pus în discuție validitatea testamentului mistic în baza căruia apelantului i se legă hotelul și apelantul până în prezent nici n'a făcut cerere în judecată pentru a putea intra în posesiunea imobilului legat și a pretinde fructele sau interesele și nici nu i s'a încuviințat de bună voe predarea legatului de erezii rezervatari, în asemenea caz el trebuie a se conforma dispozițiilor legale ce conduc această materie și a cere trimiterea în posesie, pentru că termenii în care se exprimă legea sunt imperativi și nici o cauză și nici o posesie alta decât aceea sub nume de proprietar nu poate suplini obligația unui legatar de a cere formal trimiterea în

posesie, și ceva mai mult, nici chiar testatorul nu poate scuti pe legatar de această punere în posesie, autorizându-l a se pune singur în stăpânire sau declarând că el ya avea posesiunea de drept, o astfel de clauză fiind nulă și neavenită, pentru că el să nu compromită interesele rezervatarilor care, în ochii legiuitorului sunt mai sacre decât acelea ale legatarului (Pothier, *Don. testamentaires*, VIII, 289 și V, 292; Planiol, III, 2760; Laurent, Demolombe, Aubry et Rau, T. Huc, Beltjens, Baudry et Colin, Demante et Colmet de Santerre), Arntz, Marcade, Troplong, Duranton, Chambéry, Sirey, etc. citați de D. Alexandresco în volumul său T. IV, partea II-a, pag. 197.

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Ștefan Constantinescu, trib. respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) Ștefan Constantinescu; I. Marotinescu

Opiniune

Având în vedere apelul făcut de Costică R. Teodoru centra cărți de judecată a județului Caracal No. 102/918, prin care s'a declarat nul și fără efect contractul de închiriere cu data 5 Iunie 1915, intervenit între apelantul C. R. Teodoru și Teodor C. Bonea, pentru închirierea unei prăvălii cu pivnița ei de sub hotel Teodoru din Caracal, obligând pe chiriașul Bonea să plătească zisa prăvălie și să-i plătească amândoi douăzeci lei cheltueli de judecată către reclamanta Constantina I. Dumitrescu;

Considerând că deși în cazul de față partea cotității disponibilă pe care testatorul i-a legat prin testament și pe care a socotit-o că intră în imobilul numit Hotelul Teodoru, în care imobil a voit să intre și porțiunea ereditară a apelantului, apelantul ar fi trebuit să ceară trimiterea în posesie conform art. 891 c. civil, totuși din faptul că ceilalți comostenitori ai săi au voit ei mai înainte să scoată din posesia imobilului pe apelantul de azi prin cererea făcută de a fi pus acest imobil împreună cu restul averii defunctului Raiciu Teodoru sub sequestru judiciar și prin faptul că această cerere li s'a respins contradictoriu cu apelantul, aceasta echivalează cu însăși cererea legatarului de a fi trimis în posesiunea legatului și, ca atare, formalitățile prevăzute de art. 895 c. civil sunt îndeplinite.

Pentru aceste motive suntem de părere a se admite apelul, a se reformă cartea apelată și a se respinge acțiunea reclamantei Constantina I. Dumitrescu.

(s) C. I. Schintee.

NOTĂ. — Prin hotărârea dată de tribunalul Romanai ca instanță de apel, confirmându-se cartea de judecată apelată, s'a declarat nul și fără efect contractul de închiriere, încheiat de un moștenitor cu privire la un imobil succesoral; deși nu se arată în sentință, calitatea persoanei care figurează ca reclamantă și față de care contractul de închiriere a fost declarat fără efect, e probabil că e vorba de o comostenitoare a celui care a făcut contractul; din considerentele sentinței rezultă că partea interesată invocând nulitatea contractului, n'a pretins că acest contract, în condițiunile în care a fost făcut, nu-i era opozabil de oarece conform soluțiunei generalmente admisă în jurisprudență, chiar un act de administrațiune cu caracter juridic, ca spre

pildă o închiriere a unui imobil comun, făcut de un coproprietar sau comostenitor, nu este în principiu opozabil celorlalți coproprietari sau comostenitori care nu s'au dat consimțământul; pe de altă parte, nici apelantul nu s'a întemeiat pentru a sprijini validitatea actului făcut, pe considerațiunea că n'are speță ar fi aplicabilă teoria gestiunei de afaceri fiind vorba de un act util, nici n'a dedus din împrejurările de fapt ale cauzei că ar fi avut calitatea de erede aparent sau cel puțin de posesor de bună credință, care-i permitea să facă în mod valabil un contract de închiriere.

Discuțiunea părților litigante atât înaintea primei instanțe cât și înaintea Tribunalului, s'a concentrat din punctul de vedere juridic, mai cu seamă în jurul cestiunei de a se ști dacă un erede sesinar, care are în același timp calitatea de legatar al cotității disponibile, este obligat atunci când își valorifică drepturile care i se cuvin, în această din urmă calitate, să obțină în prealabil delivrarea amiabilă sau judiciară asupra bunului legat; dacă situațiunea ar fi fost aceasta, incontestabil că soluțiunea dată de Tribunal ar fi juridică și bine motivată.

În adevăr, se admite în genere că dispozițiunea legală care impune legatarului obligațiunea de a cere și obține delivrarea legatului înainte de a se pune în posesiunea de fapt a lucrului legat, are un caracter general, aplicându-se la orice fel de legat, și absolut în sensul că testatorul n'ar putea dispensa pe legatar de a cere delivrarea prin o clauză expresă; mai mult de cât atât, se admite că legatarul nu este scutit de obligațiunea de a îndeplini această formalitate chiar dacă în fapt s'ar găsi în posesiunea bunului legat în momentul morții testatorului; argumentul principal care se invoacă în acest sens este că delivrarea legatului nu atribute legatarului numai o simplă punere în posesiune materială, ci constituie în același timp o aprobare a legatului care conferă legatarului un titlu necontestat și legitimează posesiunea acestuia, care din precară, devine o posesiune *animo domini*.

Așa fiind, atunci când Tribunalul decide în speță că legatarul va trebui să ceară posesiunea dela rezervatari chiar dacă el ar fi avut sub alt titlu înainte deschiderei succesiunii posesiunea bunului legat, se conformează părerei generalmente admisă în doctrină și jurisprudență.

Cu toate acestea, s'ar putea susține cu oarecare temei, că în această materie nu trebuie stabilită o regulă generală după care delivrarea legatului ar trebui cerută în toate cazurile de către legatar, ci ne aflăm în realitate în fața unei cestiuni de fapt a cărei soluțiune depinde de împrejurări.

Astfel s'a putut decide că legatarul care se

află în posesiunea lucrului legat în momentul deschiderii succesiunii, trebuie să fie considerat că a obținut în mod tacit deliverarea legatului atunci când a continuat fără nici o opunere sau contestație din partea moștenitorilor, posesiunea bunului legat. (În acest sens Aubry et Rau, Cours de droit civil, 5 ediție, t. XI, p. 464, text și o nota 12; Cassia franceză din 25 Ianuarie 1865 în Sirey pe 1865, I, 88).

În speța supusă judecției Tribunalului, mai existau două împrejurări de fapt care erau de natură a provoca îndoiala în privința soluției litigiului și anume pe de o parte împrejurarea că legatarul cotității disponibile avea în același timp calitatea de erede rezervatar și deci sesinar; iar pe de altă parte că legatul nu putea produce nici un efect întru cât testatorul dispusese de întruaga lui cotitate disponibilă prin o liberalitate făcută în timpul vieții sale unei alte persoane; or Tribunalul în soluționează pe care a dat o litigiului și în considerentele pe care și întemeiază hotărârea, nu s'a preocupat de cât de prima cestuine și adoptând modul de a vedea admis de majoritatea autorilor și a instanțelor judiciare, decide că legatarul trebuie să ceară posesiunea dela rezervatari, chiar dacă el ar fi moștenitor din acei cu sesina.

Tribunalul în argumentarea sa n'a ținut seamă de natura și efectele sesiunii. În adevăr, erede rezervatar care este în același timp legatarul cotității disponibile, are în virtutea caracterului colectiv și indivizibil al sesiunii legale, dreptul de a se pune în posesiunea întregii moșteniri și deci a bunului legat; astfel fiind deliverarea legatului care ar fi necesară legatarului în raporturile sale cu comoștenitorii pentru că dreptul ce pretinde derivând din testament, implică pentru a putea fi exercitat o recunoaștere prealabilă a legatului de comoștenitori, nu este necesară față de terții, față de care în virtutea calității sale de sesinar, el este investit cu posesiunea tuturor bunurilor succesoriale; prin urmare dacă actul de administrațiune făcut de comoștenitor cu privire la un bun succesoral nu și produce efectul față de ceilalți comoștenitori, nu este din cauza nulității actului bazată pe lipsa de deliverare a bunului legata, ci în virtutea principiului *res inter alios acta*.

Mai mult decât atât, Tribunalul a pierdut din vedere că în speța legatul cotității disponibile a devenit caduc (art. 925 Cod. civ. fr., nereprodus în codul nostru ca inutil) prin faptul că donațiunea între vii făcută de defunct excede cotitatea disponibilă; așa fiind comoștenitorul care era în posesiunea de fapt al bunului legat, nu'l deținea în calitate de legatar, ci în virtutea calității sale de erede sesinar și în această cali-

tate evident că n'avea nevoie de nici o trimitere în posesiune sau deliverare.

ALEX. CERBAN
Profesor la Facultatea de Drept
din București
AVOCAT

Tribunalul corecțional din Carcassonne

Audiența din 18 Februarie 1919.

Căsătorie între frați și surori. — Nulitate. — Ordine publică. — Incest. — Concubinaj. — Nu cad sub prevederile legii penale.

Deși căsătoria dintre frați și surori este oprită de lege și, ca atare, anulabilă, nulitatea întresându, în speță, ordinea publică, totuși concubinajul dintre frate și soră, chiar atunci când este de notorietate publică nu poate fi pedepsit, fiindcă nu cade sub aplicarea legii penale, asemenea fapte fiind numai reprobate de morala publică.

(Din Recueil de la jurisprudence française, Recueil Izouard, anul 1919, p. 28).

OBSERVAȚIE. — Se numește incest comerțul nelicit care are loc între persoane ce nu se pot căsători împreună, din cauza înrudirii sau cuscriei ce există între ele.

Incestul nu mai este pedepsit astăzi la noi, ca și în Franța, probabil din cauză că nu jignește dreptul nimănui. Legiuitorul uită însă că el aduce o atingere profundă moralei publice. De aceea, el eră foarte aspru pedepsit în vechile noastre așezăminte.

„Amestecarea de sânge este un păcat și o greșeală mai cumplită de cât precuria, zice pravila lui Matei Basarab (glava 211), și de se va face sânge amestecat între obrazele ce se vor sui și pogori până într'a doua spiță atunci certarea este moartea”.

Tot cu aceeași asprime era pedepsit incestul și în linie colaterală.

„Fratele, de se va împreuna cu, surora fără nici-o nădejde se va omori”, zice același legislator.

Aceleași pedepse le găsim și în pravila lui Vasile Lupu.

„Pre cei ce fac amestecare de sânge, pravilele le hotăresc pedeapsa de cap,” zice Andronache Donici (art. 15, capit. 41).

Iar art. 14 din același cod și același capitol, are următoarea cuprindere:

„Asemenea, cel ce va curvi cu finăsa din botez, să se pedepsească, tăindu-li-se amândorora nasurile”, etc.

Pedepse analogi existau la Romani, în vechiul drept francez și în dreptul canonic.

Unele legiuri străine pedepsesc și astăzi incestul. Astfel sunt, de exemplu, codul penal italian din 1889 (art. 337¹⁾, codul penal austriac

1) Acest text nu pedepsește însă incestul decât atunci când degenează într'un scandal public.

(art. 175), codul penal olandez (art. 243, 244), codul penal german din 1871 și 1876, etc.

Iată în adevăr, cum se exprimă art. 173 din acest din urmă cod:

„Coabitarea (*der Beischlaf*) între ascendenți și descendenți se pedepsește, în privința ascendenților, cu reclusiunea până la 5 ani, iar în privința descendenților, cu închisoarea până la 2 ani.

„Coabitarea între cusesi în linie ascendentă și descendentă și între frați și surori se pedepsește cu închisoarea până la doi ani.

„Pe lângă închisoare, judecătorul va putea să ordone și ridicarea drepturilor civile.

„Vor fi scutiți de pedeapsă rudele și cusesii în linia descendentă care nu vor fi îndeplinit vârsta de 18 ani. *Verwandte und verschwügte absteigender Linie bleiben straflos, wenn sie das achtzehnte Lebensjahr nicht vollendet haben.*”²⁾

Asemenea dispoziții se găsesc și în codul penal maghiar, aplicabil astăzi în Transilvania, tradus acum de curând de d-l Ion I. Predoviciu. Iată, în adevăr, cum se exprimă art. 243 și 244 din acest din urmă cod:

Art. 243. — „Coabitarea între rude ascendente și și descendente constituie incestul, și pedeapsa ce se va aplica rudei ascendente este temnița grea până la 5 ani; iar rudelor descendente, închisoarea corecțională până la 2 ani.

„Celelalte acte impudice dintre rude ascendente și descendente se pedepsesc cu temnița grea până la 3 ani pentru ascendenți, și cu închisoarea corecțională până la un an pentru descendenți. Descendenții rămân însă nepedepsiți, dacă, în momentul săvârșire infracțiunii nu au trecut vârsta de 18 ani“.

Art. 244. — Coabitarea între frați constituie, de asemenea, crima de incest, și se pedepsește cu reclusiunea până la 2 ani.

Aceeași pedeapsă se va aplica și pentru actele impudice nefirești dintre frați.

„Acțiunea penală are loc numai după cererea prealabilă a părinților sau a tutorului.

„In cazurile prevăzute de art. 242 (crimă de acte impudice nefirești), această crimă se va urmări din oficiu și se va pedepsi conform aceluși text“.

Credem că asemenea pedepse vor trebui introduse și în noul cod penal al României Mari. La aceeași concluzie ajunge și d-l Vesp. V. Pella în teza sa de doctorat (lucrare foarte conștiințioasă), *Delictele înqăduite*, p. 111 urm.

Pedepsirea incestului nu este, în adevăr, decât sancțiunea împiedicărilor la căsătorie care există între unele rude determinate de lege, știut fiind după cum foarte bine zice un autor că: *les mariages consanguins, c'est à dire entre personnes*

de même sang, entre proches parents, abâtardissent la race”³⁾

Mai mult încă, credem, cu toată părerea contrară a unor autori, că și concubinajul dintre persoane ce nu sunt rude în gradul oprit de de lege, va trebui să fie pedepsit, așa cum este în Suedia, în Norvegia și în alte țări.

Acesta fiind singurul mijloc de a se micșora nașterile nelegitime⁴⁾.

Și fiind că vorbim de concubinaj, vom menționa aci că el nu mai este astăzi, prin el însuși o dovadă irefragabilă a captațiunii, chiar dacă ar constitui un adulter, și darurile, ca și legatele dintre concubini nu mai sunt astăzi oprite după cum erau în vechiul drept francez (art. 132 al ordonanței din 1629 și edictul lui Carol Quint din 1540). Părerea contrară, susținută cu multă convingere și cu un lux de argumentare de către Delvincourt⁵⁾, a rămas izolată.

Cu toate acestea, concubinajul, pe care am văzut că unele legiuri străine îl pedepsesc ca un delict *sui generis*, poate și astăzi da loc la anularea unei liberalități, de câteori ea este rezultatul dolului și al fraudei; căci, în asemenea caz, consimțământul dispunătorului n'a fost dat în deplină libertate.

„Considerând, zice, cu drept cuvânt, Curtea noastră de Casație s. I (13 Martie 1915), că, deși în dreptul modern, spre deosebire de vechiul drept, concubinajul nu mai constituie prin el însuși o cauză de incapacitate de a da sau de a primi prin testament, totuși nu mai puțin adevărat este că, unit cu alte mijloace dolosive, el poate și astăzi fi considerat ca un element al captațiunii; că instanța de fond judecând astfel că voința lui N. Z. Olmazu a fost fructul unei captațiuni dolosive din partea concubinei sale, n'a săvârșit nici un exces de putere, etc.”⁶⁾

Aceste principii sunt adevărate și le-am reamintit cu această ocaziune.

D. ALEXANDRESCO

Iași

JUDECĂTORIA RURALĂ ODOBEȘTI

Audiența dela 15 Octombrie 1920

Preotul V. B. și alții

Cartea de Judecată penală No. 115

Delict silvic.—Autori materiali.—Autor moral.—Ordin Excluderea intențiunii dolosive.—Provocare.—Art. 60, 76, 59 cod. silvic și 47 cod. penal.

1. Autorul moral este responsabil față de fapta slugilor sale, în calitate de agent provocator, conform art. 47 c. pen., când legea specială nu spune

3) Vezi Beudent, *Cours de droit civil*, I, 230, p. 330.

4) Vezi Pella, *op. cit.*, p. 116 urm., No. 43.

5) *Cours de Code Napoléon*, II, p. 209, urm. (ed. din 1834).

6) Vezi *Dreptul* din 1915, No. 37, p. 292 și *Jurisprudența română* din 1915, No. 21, p. 322. Vezi și tom. IV, partea I, al Coment. noastre, p. 46 47 (ed. a 2 a).

2) În vechiul drept german, art. 117 din Carolina se mărginea a trimite la legile și obiceiurile care pedepseau incestul: «De câte ori cineva va avea un comerț criminal cu norăsa, cu mastiha sa sau cu soacrăsa, în aceste soiuri de inceste și în altele de un grad mai apropiat, se va pronunța pedeapsa orânduită de legile noastre împărătești și acele ale predecesorilor noștri, în privința cărora se va recurge și la părerea jurisconsultilor».

nimic în această privință, căci legile nu pot fi lipsite de sancțiunea pedepsei.

2. Deși după art. 60 cod. silvic cei ce taie lemne din pădurile Statului sunt considerați ca autori delictului, însă când se constată că ei au lucrat din ordinul stăpânului de cari depindeau în calitate de servitori, fapta lor este complet lipsită de orice intențiune dolosivă și culpă—și ea atare ei trebuie achitați.

Judecata,

Având în vedere că prin Procesul-verbal de flagrant delict silvic No. 117 din 1919 luna Decembrie ziua 24, se trimite în judecata acestei instanțe indivizii Ion T. Pană Mic și Alex. Burie, servitori la Pr. V. Banu, din Găgești, inculpați pentru motivul că în ziua de 23 D-brie 1919 au fost prinși de Brigadirul silvic D. Haret cu două are cue lemne tăiate din pădurea statului Mera Balotești;

Având în vedere că judecata prin încheierea din 16 Iunie 1920 a pus sub stare de inculpare și pe Pr. V. Banu la care inculpații Ion T. Pană Mic și Alexandru Burie sunt servitori;

Având în vedere că în ședința dela 20 Iulie 1920 inculpatul Pr. Vasile Banu a cerut să probeze că a avut drept a ridica aceste lemne din pădure și judecata considerând că în ce privește pe acest inculpat nefiind trimis în judecată prin Procesul-verbal de flagrant delict poate face dovada, că a avut drept a ridica lemne din pădurea Statului, i-a admis a aduce acte în justificare și a citat din oficiu pe pădurarul Vasile Cioarec pentru o mai completă lumină în cauză;

Având în vedere că inculpatul Pr. V. Banu prezintă în ședința dela 13 Oct. a. c. o notă (ordn de serviciu) din 20 Septembrie 1920 dată de șeful ocolului silvic către pădurarul V. Cioarec, în baza căruia Pr. V. Banu avea dreptul să ia două Juguri de crengi uscate de pe jos din pădurea Mera Balotești;

Considerând că deși inculpatul Pr. V. Banu susține că trimițând pe oamenii săi ce-i avea ca muncitori cu ziua să ia lemnele, avea drept în baza notei ce prezintă, totuși lemnele ce au luat nu le poate justifica pentru următoarele motive:

În Procesul-verbal de flagrant delict dresat în ziua de 24 D-brie 1919 se arată că servitorii inculpatului Pr. V. Banu au fost surprinși cu lemnele în ziua de 23 Decembrie 1919 și că acestea nu erau lemne de pe jos ci lemne tăiate cu toporul, nu crengi ci lemne groase, iar din depozitia martorului V. Cioarec, pădurar chemat din oficiu de noi a da lămuriri, rezultă că lemnele ce le-a ridicat inculpatul în baza ordinului de serviciu pe care-l prezintă azi sunt altele și că acelea despre care el știe erau lemne de pe jos așa cum prevede ordinul de serviciu pe care inculpatul le-a și justificat cu această notă în ziua de 20 Decembrie 1919 când le-a luat din pădure. Din cele arătate rezultă deci că inculpatul afară de lemnele ce a ridicat în ziua de 20 Decembrie 1919 în baza notei ce prezintă, a trimis oameni și căruțele sale să ridice alte lemne acelea despre care face vorbire Procesul de flagrant delict dresat de Brigadirul D. Haret la 24 Decembrie 1919;

Având în vedere în ce privește pe inculpații Ion T. Pană Mic și Alex. Burie, din instrucția urmată în cauză și din cele declarate de inculpatul Pr. V. Banu se stabilește că ei fiind cu ziua la inculpatul Pr. V. Banu au fost trimiși de acesta a tăia lemne din pădure și că atunci când i-a trimis în ziua de 23 Decembrie 1919 pela orele 12 ziua le-a spus că are dreptul a ridica

lemne din pădure în baza unui bilet și că până ce ei vor tăia lemnele va veni și el să justifice ridicarea lemnului;

Considerând că astfel fiind, inculpații Ion T. Pană Mic și Alex. Burie au fost de bună credință și că încărcând lemne din pădure nu au făcut altceva decât a executa un ordin al stăpânului lor pe care l-au crezut în drept a lua acele lemne și a cărei bună credință nu au pas la îndoială mai ales că acesta este preot;

Că astfel fiind inculpații Ion T. Pană Mic și Alex. Burie de și autori materiali ai delictului silvic pentru care sunt trimiși în judecată nu s-au făcut vinovați de comiterea acestui delict și că au fost induși în eroare de către stăpânul lor inculpatul Preotul V. Banu. Că prin urmare în ce privește pe acești inculpați fapta lor e lipsită complet de orice intenție dolosivă și culpă, autorul fiind inculpatul Pr. V. Banu, ca atare judecata urmează a-i achita de orice penalitate nefiind vinovați de fapta ce li se impută;

Având în vedere că deși apărătorul inculpatului Pr. V. Banu susține că art. 60 din c. silvic spune categoric că se vor pedepsi oricine vor tăia etc.; că deci legiuitorul a avut în vedere a pedepsi pe autorul material și întrucât codul silvic este o lege specială și că orice lege penală aplicându-se în mod strict, judecata nu poate pedesi în speță pe inculpatul Pr. V. Banu;

Considerând că deși se susține astfel de către inculpat că legile penale trebuie restrictive aplicate, totuși nu este mai puțin adevărat că prin respectarea acestui principiu nu trebuie să se ajungă la a lipsi legile de sancțiune;

Că astfel fiind în speță ar fi «non sens» și contra principiilor de drept penal a lăsa nepededită fapta inculpatului Pr. V. Banu întrucât în acest fel s'ar crea un precedent la adăpostul căruia oricine în scopul de a eluda legea uzând de aceleași mijloace, ca și inculpatul Pr. V. Banu în speță «de a lua foc cu mâna altuia» cum zice proverbul românesc, ar scăpa nepededit și multe legi ar rămâne fără sancțiune prejudiciind astfel societatea;

Considerând că intenția legiuitorului în materie penală fiind în totdeauna ca prin pedepsele ce edictază să facă a se respecta legea și a da exemple în viitor, judecata ori câte ori o lege specială ar rămâne fără sancțiune este ținută a regurge la principiile dreptului comun și a aplica pedepsele meritate, aceasta cu atât mai vădit când e vorba de interese vitale ale Statului;

Având în vedere că fapta inculpatului Pr. V. Banu de a uza de mijloace nepermise servindu-se de alte persoane la comiterea delictului silvic, pentru care este inculpat, constituie o provocare la infracțiune; că prin urmare inculpatul Pr. V. Banu este agent provocator;

Considerând că potrivit art. 47 c. p. sunt agenți provocatori acei care prin uneltiri culpabile vor fi provocat comiterea unei infracțiuni;

Considerând că în ce privește pe inculpatul Pr. V. Banu fiind funcționar public și că făcându-se vinovat de provocare la comiterea acestui delict silvic, urmează a fi pedepsit potrivit art. 76 cod. silvic;

Având în vedere că delictul silvic de care sa făcut vinovat Preot V. Banu este prevăzut și pedepsit de art. 60 c. silvic;

Având în vedere art. 60, 76, 59 c. silvic 47 și 60 c. p. ale căror texte citate în ședința publică au următorul cuprins.;

Văzând și disp. art. 10 al. II pr. p. judecata condamnă Ajutor de judecător (s) C. Ionescu

NOTA. — Cartea de judecată ce-o publicăm

face o juridică și echitabilă aplicațiune a textelor de lege în speța venită înaintea judecătorei.

Intr'adevăr, în materie de *delicte silvice* sunt considerați ca autori materiali—și deci implicit și morali—acei care au fost surprinși în flagrant delict și această prezumție *juris et de jure* nu poate fi înlăturată decât prin înscrierea în fals a Procesului-verbal dresat de către agentul silvic competente,

Însă — când din probe evidente — cum e în speța : un bilet din partea șefului ocolului silvic, care îngăduia lui X ca să ia crângi uscate din pădurea Statului, și acest X induce în eroare pe oamenii lui de serviciu, ca să taie lemne din pădure în virtutea unui presupus drept —, rezultă că, autorilor materiali ai faptului le au lipsit *intenția dolosivă* și că ei trebuiesc *achitați*, iar *autorul moral* — *adevăratul provocator* — trebuiesc considerat responsabil și ca atare condamnat. (Vezi asupra acestei chestiuni *Tanoviceanu*, Curs de drept penal, T. 2, No. 1319 și urm. p. 34.)

O veche jurisprudență a Înaltei Curți de Casație (Il. 263 din 7 Iunie 1888, Bul. p. 615) s'a pronunțat la fel într'o speță similară.

Principiul, că o lege specială trebuie strict interpretată nu trebuie înțeles decât în privința calificării faptelor și pedepsei edictate de ea ; ori, acolo unde ea nu spune nimic asupra altor împrejurări de fapt, se aplică dreptul comun : *dreptul penal*.

Intr'adevăr, codul silvic nu vorbește în nici un text de *provocare*, ceea ce rezultă în mod imperios, ca în acest caz se va aplica principiile prevăzute de art. 47 c. p. căci a se admite contrariul ar însemna, cum foarte bine motivează cartea de judecată, că «ori de câte ori o lege specială ar rămâne fără sancțiune, este ținut a se recurge la principiile dreptului comun și a se aplica pedepsele meritate, aceasta cu atât mai îndrituit, cu cât e în joc un interes vital al Statului», noi vom spune «al apărării sociale».

E. C. DECUSARĂ

REZUMATELE JURISPRUDENTEI CURȚILOR DE APEL ȘI ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA I

Apelant : Gh. Aleșcu, prin d. av. Ștefan Meitani.

Intimată : Elena Gh. Aleșcu, prin d. av. N. Stănescu.

Suspendare de executare provizorie.—*Hotărâri date pe cale grațioasă.*—*Dacă aceste hotărâri se pot suspenda ?*—*Soluție afirmativă.*
Art. 104 și 338 pr. civilă.

Conform dispozițiilor art. 338 pr. civ. părțile vor putea obține înainte de judecarea apelului, prin osebuită cerere, suspendarea în tot sau în parte a execuției provizorii a hotărârilor date de prima instanță.

Hotărârile pe cale grațioasă sunt executorii prin ele însăși, conform art. 104 pr. civ.

Executarea acestor hotărâri, prin urmare, se poate suspenda, după cererea părții interesate, căci legea nu face nici o distincție între hotărâri date pe cale contencioasă sau grațioasă, așa încât incidentul de inadmisibilitatea apelului urmează a fi înlăturat. (*Curtea de Apel Buc. secția I, decizia civilă No. 171 din 3 Sept. 1920, prin care s'a admis cererea de suspendare executării jurnalului No. 14593/1920 al Trib. Ilfov secția IV civ. corect.*)

SECȚIA II

Apelantă : Bertha Rascu, prin d. av. Jaques Rascu.

Intimat : Adolf Bercovici, prin d. av. Pascu.

Contract de locație.—*Cerere de reziliere.*—*Degradațiuni.*—*Ce se înțelege prin «degradațiuni».*—**Art. 1430 c. civ.**

Conform art. 1430 c. civ. pentru a da loc la rezilierea contractului de locație și la evacuarea imediată pentru motiv de degradațiune a imobilului cauzate de chiriaș, se cere ca stricăciunile să fie de așa natură, în cât să

facă imposibilă predarea în bună stare a imobilului la expirarea contractului.

În speța constatându-se prin act de expertiză, că stricăciuni există, însă ele pot fi îndreptate de chiriaș în așa mod, că chiriașul la expirarea contractului poate preda imobilul în bună stare, ele nu pot da loc la rezilierea contractului. (*Curtea de Apel Buc. secția II, decizia civilă No. 266 din 23 Noiembrie 1920, prin care s'a respins apelul contra sent. 470/1920 a Trib. Ilfov secția II c. civ.*)

SECȚIA III

Apelanți : Compagnie Industrielle des Pétroles, prin d. av. Al. Ottulescu și Inginer Gh. Gane, administrator sechestrul al Societății «Vega» prin d. av. Ștefan Meitani.

Intimată : Compagnie Financière Belge, prin d. avocat D. Boamba.

Societatea străină pusă sub sechestrul.—*Scoaterea ei de sub sechestrul.*—*Atacarea cu apel a acestei măsuri de către sechestrul administrativ al altei Societăți.*—*Renunțarea societății Compagnie Industrielle des Pétroles la apel.*—*Inadmisibilitatea apelului făcut de către administratorul sechestrul al Societății «Vega».*—**Legea din 22 Decembrie 1916.**

În întreaga economie a legii din 22 Dec. 1916 rezultă că numai ministrul de justiție și în instituțiile puse sub sechestrul au dreptul de a ataca cu apel măsurile luate de Justiție cu privire la punerea sau scoaterea de sub sechestrul ale acestor instituțiuni, nu și sechestrarii administratori ai altor societăți, cari nu nu se pot opune la aceste măsuri de interes general. Acești sechestrarii administratori nu pot figura decât în acțiunile patrimoniale ale acestor societăți.

Prin urmare, în speța, apelanta Societate Compagnie Industrielle des Pétroles renunțând la apelul contra ord. prezidențial No. 5672 care o pusese sub sechestrul,

sechestrul-administrator al Societății «Vega» nu mai poate ataca cu apel această ordonanță, — care a scos de sub sechestrul judiciar sus menționată societate în urma intervenției societății Compagnie Financière Belge. (Curtea de Apel din Buc. secția III, decizia civilă No. 141 din 1 Iulie 1920, prin care s'a respins apelul făcut de sechestrul administrator al Societății «Vega» contra ordonanței prezidențiale No. 5672/1920 al d-lui Prim-președinte al Trib. Ilfov).

SECȚIA IV

Apelant: G. Tabacovici prin d. av. B. Cernea.
 Întimați: Ștefan Popescu și Arton Wartan prin d. av. F. Gesticone; lipsă firma Popescu & Wartan.

Contract de închiriere. — Lipsă de consimțământ. — Validitatea contractului, când nu există prejudiciu sau daună.

Contract de locație. — Neintrat în vigoare la 20 Aprilie 1920. — Suspendare. — Neînțelegerea părților asupra termenului de suspendare. — Art. 1 al. 2 și 3 din decretul-lege 1420/1920.

a) Un proprietar nu mai poate cere rezilierea unui contract de închiriere pe temeiul lipsei de consimțământ când prin semnarea contractului nu i s'a putut cauza nici un prejudiciu și nici n'a fost expus la nici o daună cât de mică, și el n'a făcut nici-o obiecțiune la semnarea lui.

Prin urmare, în speță, constatându-se din cuprinsul actului, că proprietarul a înțeles să închirieze personal locatarilor — întimații de azi, iar din cuprinsul autentificării reese că s'a închiriat firmei comerciale a întimaților, care nici nu avea ființă juridică la acea epocă, contractul este valabil, întru cât unul din locatari, care a fost angajat de tovarășul său pe baza unei procuri referitoare la firma desființată, a ratificat tacit această închiriere, iar înaintea primei instanțe de judecată îl recunoaște ca valabil.

b) Când prin contract s'a stipulat o clauză expresă că contractul are o durată de zece ani (23 Aprilie 1919—23 Aprilie 1929), iar termenul va începe din ziua în care va expira contractul de închiriere al chirieșului anterior, dacă acesta nu va fi prelungit prin vre-o lege excepțională, nu se mai pot aplica dispozițiunile art. 1 al. 2 și 3 din decretul-lege din 2 Aprilie 1920, care prevăd că, contractele de închiriere, cari n'au intrat în lucrare la 20 Aprilie 1920, sunt suspendate până la 20 Aprilie 1922, iar în caz de neînțelegere asupra suspendării, părțile pot cere rezilierea contractului fără daune interese. (Curtea de Apel București, secția IV-a, decizia civilă 175 din 31 Iulie 1920, prin care s'a respins apelul contra jurnalului No. 4426/1920 al Trib. Ilfov secția IV-a).

CURTEA DE CASAȚIE

SECȚIA I

Regulament de competență dat în cauza privitoare pe Anastasiu V-le.

Dispăruți din războiu. — Instanță competentă a constata decesul lor. — Decretul-lege No. 4357 din 16 Oct. 1919 și art. 27 al decretului-lege No. 3244/1916.

Potrivit decretului-lege No. 4357 din 16 Octombrie 1919, care modifică art. 27 din decretul-lege No. 3244/1916, instanțele competente a constata decesul dispăruților

din războiu, cari înaintea mobilizării locuiau în comunele rurale sau urbane nereședinte de județ, sunt judecătoriale de ocol respective. (Cas. I, deciziunile No. 211, 213, 215 și 217 din 24 Mai 1920).

SECȚIA II

Recurent: Const. Jugănar, prin d-l av. Siefert
 Intimat: Primăria Capitalei, prin d-l av. Polizu.

Funcționar comunal. — Trecerea într-o funcțiune cu salar mai mic. — Caracterul de revocare al acestui act. Consecințe. — Art. 69 legea organizării com. urb.

Trecerea unui funcționar comunal din funcțiunea ce ocupă într'alta retribuită cu un salar mai mic, în cazul când a fost făcută fără a se constata în sarcina lui nici o abatere disciplinară, constituie în realitate o revocare, revocare pe care Primarul nu putea s'o facă decât cu formele prevăzute de art. 69 din legea pentru organizarea comunelor urbane; ca atare, când aceste garanții legale nu au fost luate, funcționarul este în drept a cere și obține reintegrarea în funcțiunea ce o ocupa mai înainte. (Cas. II, Deciziunea No. 325 din 6 Octombrie 1920 prin care s'a admis recursul în contencios al recurentului).

SECȚIA III

Recurent: M. Păcleanu și alții prin d-l av. C. Ștefănescu
 Intimat: fiscul Prahova, prin d-l M. Paraschivescu, Directorul contribuțiilor directe din minister.

Taxa asupra păcurii. — Caracterul acestui impozit. — Modul de calcul. — Maximul bazei impozabile. Art. 2 din legea dela 1887.

Prin art. 2 din legea impositului asupra păcurii din 1887, s'a prevăzut un impozit funciar special, deosebit de cel pentru suprafață și datorat de proprietarii cari concesionează altora terenurile lor petrolifere.

Acest impozit se calculează asupra întregii redevențe primită de proprietari, sub orice formă dela exploatare. Când însă această redevență trece de a cincea parte (20%) din venitul net al întregii exploatare, ea se reduce, ca bază impozabilă, la această cincea parte din venitul net, cincea parte pe care legea o consideră astfel ca maximum bazei impozabile a dării fonciare pentru păcură. (Cas. III, deciziunea fiscală No. 290 din 6 Octombrie, 1920, prin care s'a respins recursul contra deciziunii comisiei de apel Prahova).

Catre abonati

Cheltuielile tot crescând provocate din lipsa de materiale, a scumpirii în mod excesiv a mâinei de lucru, ne obligă ca cu începere dela 1 Ianuarie 1921 să mărim prețul abonamentului Revistei noastre în următoarele proporții:

150 lei pentru avocați și magistrați
300 „ „ Autorități, Bănci și
Case de Comerț.

Onor. abonații noștri vor bine voi a lua în considerațiune enormele sacrificii materiale ce am făcut până în prezent pentru regulata aparițiune a Revistei și că, cu începere dela 1 Ianuarie 1921 noile dispozițiuni ce am luat, asigurați de concursul colaboratorilor noștri, vor face ca revista să corespundă și mai mult rolului important ce are de îndeplinit.